

Verkondiging

Ruzie en trammelant zijn al zo oud als de mensheid. Het was er in ieder geval ook al in het begin van de kerk. De brief van Jakobus aan van de eerste joods-christelijke kerkgemeenschappen is een grote aanklacht tegen het onderlinge gekrakeel en de ruziemakerij. In hun kerk zijn er spanningen tussen rijken en armen, er is sprake van jaloezie en egoïsme, men heeft last van eerzuchtige mensen, ja, er zijn zelfs concrete vechtpartijen, mensen gaan letterlijk met elkaar op de vuist. Kortom: er is sprake van ernstige misstanden en dat terwijl de kerk nog geen honderd jaar bestaat!

En nu zijn we ruim tweeduizend jaar verder in de tijd en nog steeds is er niet nieuws onder de zon. Ruzies, meningsverschillen, vetes, ze lopen als een rode draad door de geschiedenis heen. Dat geldt zowel voor de kerken als voor de hele wereldgeschiedenis. In de kerk hebben die problemen geleid tot scheuringen en schisma's. De mensheid als geheel moet kennelijk nog steeds leren om respectvol en tolerant met elkaar om te gaan.

Laten we nu eens naar het evangelie van vandaag kijken. Je zou kunnen zeggen dat Jezus zijn leerlingen als het ware door de bril van God probeert te laten kijken om hen te laten zien wat echt groot is. Bij God word je groot door je eigen ego zo klein mogelijk te maken en zo kun je je dienstbaar maken aan anderen. Bij God stel je macht - als je die al hebt - ten dienste van anderen.

En om te laten zien wat hij bedoelt, haalt Jezus een kind uit de menigte naar voren en zet hij het centraal in het midden. En dan moet u zich niet een kind voorstellen zoals we die vandaag den dag kennen; veilig, beschermd, weldoorvoed, verwend, geliefd. Een kind in Jezus' tijd had geen rechten net zoals vrouwen toen geen rechten hadden. Ze stonden onder het gezag van de man des huizes, maar zodra die wegviel, waren ze rechteloos. Iets dergelijks als De rechten van het Kind bestond toen nog niet. Een kind was dus ongelooflijk kwetsbaar.

Deze week is het Vredesweek; zoals elk jaar in september. Dit keer heb ik als thema gekozen: vrede is een werkwoord. Het komt er dus niet vanzelf. Leven wij ons leven ten dienste van anderen of leven wij eigenlijk alleen maar voor onszelf? Voor sommigen is zorgen voor, letten op anderen een tweede natuur. Anderen moeten daarin nog groeien en moeten daar dus nog aan werken.

Ons geloof moet het niet alleen hebben van mooie gebeden en goed geformuleerde intenties. In ons geloof - en zeker bij Jezus - tellen de daden.

Wellicht is er in uw gezin, buurt, familie nog een ruzie of een conflict op te ruimen dat er al heel lang ligt. Stelt u dan zich eens een voetbalveld voor. Dit is uw speelhelft, de andere helft is niet aan u. Maar vanuit uw eigen helft kunt u naar de middellijn gaan en uw beste bedoelingen laten zien. U bent er niet verantwoordelijk voor, wat de tegenpartij doet. Idee?

Ergens las ik de volgende definitie van vrede: Vrede is een levenshouding, waarin mensen elkaars religieuze waarheid accepteren, elkaars culturele diversiteit waarderen en daarmee elkaars identiteit erkennen. Amen.